

nær ved at ønske, det var bleven til Alvor med den Avstraliensrejse, og at Veninden og hele Familjen allerede var paa Vej derover. Et saadant Hvepsebol var hendes Hjerte!

Da hun stod af Sporvognen paa Kongens Nytorv og skraaede over Torvet for at naa hen til Holdepladsen for Østerbrovognene, kom et Arbejdskøretøj i jævn Fart nede fra Nyhavn og krydsede hendes Vej. I det samme flammede der en ond Lyst op i hende til at kaste sig ned foran de store Heste og lade sig trampe ihjel under deres tunge Hove. Det hele var kun et Nu, — et vildt og blodigt Glimt. Men i dette korte Øjeblik havde hun følt Dødens Gys som en befriende Svimmelhed.

Paa Vejen ud gennem Bredgade saae hun til sin Overraskelse, at der var tændt Lys i et Par Butikker. Tiden var løben fra hende, og det ængstede hende lidt at tænke paa, at Karsten kunde være kommen hjem. Hun frygtede hans Skinsyge, som allerede paa Bryllupsrejsen havde opskræmt hende ret alvorligt et Par Gange. Og dog var han ingenlunde selv bleven nogen Helgen.

Til Beroligelse for sin Samvittighed gav hun sig til at tænke paa en Aften i Teatret i Milano, da en Dame traadte ind i Sidelogen, en høj, dybt nedringet og bar-armet Messalina i sort Fløjlsrobe. Karsten blev pludselig saa underlig lang i Ryggen, og hun saae, at der gik et Kuldegisp igennem ham. Hun havde ikke glemt det. Og Mindet om dette Øjeblik trøstede hende ofte for hendes egen Svaghed.

Da hun kom hjem, saae hun hans Frakke og Stok i Entreen, og da hun traadte ind i Stuen, stod han ude